

"Fragment novelle Fred van der Wal"

"Kijk eens mevrouw, meneer, ik zal u eens wat vertellen over het hoe of wat en wanneer...het was, pak um beet, een jaar of tien geleden, zit ik op kosten van een niet nader te noemen maecenas in mijn eentje op hotelkamer ergens in Lower South Soho, New York, de pop art buurt, te klappertanden ondanks mijn Noorse wollen sokken tegen de centrale verwarming aan want het was min dertig graden en ik zie in beide sokken me toch een paar immense knollen ter hoogte van de grote teen die al lang donkerblauw begon te verkleuren naar zwart toe en een lucht dat er vanaf sloeg, gangreen, amandelen, dat wil je niet weten en laat ik nou op moment suprème constateren dat alle invalshoeken van het realisme om die reden door mij uitbundig waren geëxploreerd. Op een gegeven moment kun je niet verder, zakt je broek er van af en vallen je tenen uit, doch laat ik ter zake komen. Zulke kleinigheden zien we gewoon over het hoofd. Ik mijmerde na de Late Late Show wat na. Vroeg me af wie ik zelf was. Maanden gelden had ik nog tegen Misja gezegd: "Ik weet niet eens wie ik zelf ben!" Het sloeg in als een bom. Ik ging na denken over mijn positie in het kunstenaarsplant-soen.

Eigenlijk waren alle vormen van realisme door mij uittentreure in extenso en ad ultimo beoefend en ik wist dat ik mij moeiteloos Meester kon noemen en waar Meesters zijn daar zijn de slaven, anders hebben de Meesters niks omhanden. Er zijn nu eenmaal Heren en knechten in het leven. Was ik zelf soms een knecht? Een geheime homo? Bischierig tot op het bot? Nog steeds in de kast? Wist ik veel. Introspectie was nooit mijn sterkste kant. Twijfel was de grondslag van mijn bestaan.

En dat schiet niet op als die werkeloos in het seksjuwelen spring in het veld moeten toe kijken hoe anderen met de buit er van door gaan. Stoeten aangenaam ogende goed geparfumerde dames waren aan mij voorbij getrokken. Keken me soms spottend, dan weer meelijwekkend aan. Met andere woorden: alles wat met pen en penseel bereikt kon worden had ik al jaren geleden bereikt, het was mij spelenderwijze aan komen vliegen, dus wat deed ik in dat morsige hotel waar in de duistere lobby donkere Lombroso tiepes met gleufhoeden en dikke bobbels ter hoogte van niet alleen het kruis, maar vooral de oksel, die het juchtlederen foedraal van de punt 45 verborg, onderdehand veile vrouwen het hof leken te maken met veel te korte minirokjes, pruimenbedekkertjes, slechts zo'n slordige tien centimeter onder d'r lui zullie d'r intiem, een klederdracht waar ik altijd furieus op tegen ben geweest en dan veel liever de pronte Staphorster vrouwen met hele plumos onder de ongeschoren oksels in ogenschouw neem. Dat kon niet gezond wezen die mini-jupes had ik op de zondagsschool bij broeder Henk in de Moreelsestraat te Amsterdam-zuid geleerd.

En om een potje te gaan k*tbikken van een rijke bejaarde weduwe of een breed gebouwde gescheiden directeursvrouw in Bloemendaal voelde ik me net iets te goed die periode. Ik wilde nooit parasiteren op de ander. Zegt Lucebert niet zo overtuigend: aan iedere pisbuis een pater? Nou dan! En heel even dacht ik toen: wat doe ik hier eigenlijk, temeer daar de openbare jacht op k*tspek van ouds her niet zo aan mij is besteed? Ik genoot namelijk van jongs af aan met mijn homoseksjuwelen broer heel wat meer van Body Builder Blaadjes en Homo Fiksie boekjes waarin mannen het openlijk met mannen deden, maar wist dat mijn weg de hunne niet wasen vice versa, want via andermans poepertje kun je geen bruin kindje bakken maar wel de syf krijgen.

Dus toen dacht ik bij mijzelf: moeten we daar mee door gaan met het lezen over die tonnen tegennatuurlijke smeerpijperij?

Neen, neen en nog eens neen! Het blijft per slot van rekening toch bruinwerken! Je kunt natuurlijk als anaal eroticus met de douche de endeldarm schoon spuiten wanneer je de achteruitgang als voor ingang wilt gebruiken. Er is zoveel mogelijk op dat gebied.

Een eigen wilsbeschikking om er mee te stoppen met die hang naar prono na rijp overleg. Fantasties, hè, dat de mensen zich zelf anno nu de dag nog zulke vragen stellen en bij zichzelf te rade gaan voor het eigen gerief.

En toen ik dus thuis kwam ben ik zo eens gaan rond kijken in het kunste-naars sirkwie na ampel overleg met een graficus die aan de bar van Arti et Amicitiae zat, want dat doe ik uit mij zelf eigenlijk nooit en kwam toen onverwachts terecht bij de Rijksakademie – die waren me daar toch goed bezig volgens de aangenaam ogende wederhelft van de buitengewoon vriendelijke fotograaf R., die gaarne zijn strooien zomerhoed op houdt tijdens het diner om zijn kunstenaarschap te onderstrepen- en daar ben ik me in die Rijksakademie toen toch een ongeluk geschrokken.

Ik hoorde daar namelijk van alles: Swahili, Servies, Kroaties, Chi-nees en Japans en dan vooral het in progressieve kunstkringen zo geliefde Engels, want de moderne artiest denkt zo internationaal, hè, die kent geen grenzen, niet van dat bekrompen Nederlandse. Nou, Nederlands heb ik daar die dag niet gehoord, wel een raar soort steenkolen Engels waar de docenten zich van bedienden. Het peil van het beeldend werk was bedroevend. Het was namelijk helemaal niets. Het leek de christelijke akademie te Kampen wel of het plaat-selijke creativiteits centrum.

O, ja, men sjouwde af en aan met High Tech Apparatuur en kostb're digitale cameras, men liep zich de benen uit 't ontuchtige kunstzin-nige veneriese hol, men hing wat om elkaars nek en lebberde wat af, men nipte aan andermans lippen, niet omwille van de liefde, maar resultaten om over naar huis te schrijven? Niks, Naks, Notting, Nada, mijn lul die smaakt naar bokking, om het internationaal te houden, maar laat ik ter zake komen anders gaat de lezer er wat van denken!